

Tóth Barbara

Omegától alfáig

A végtől a kezdetig

1. rész

Reggel, ébredés után összeszedtem a holmimat, és az este gyújtott tűzre földet tettem, ha esetleg még parázslana. Mindig elővigyázatosnak kell lenni az erdőben. Az erdő életet ad és otthont. Tartozom neki.

Ettem néhány gombát és bogyókat, melyeket utam során találtam. Néhány éve még csak egy polcra nyúltam egy szupermarketben. Gyorsan elhessegettem a gondolatot. Mindig azt mondtam magamnak, hogy ne nézz hátra.

De persze azért emlékszem. Különösen éjjelente, mikor álmodom, ott még minden rendben volt. Legalábbis akkor ezt hittem.

Közepes gyorsasággal haladtam egy dombról lefelé, úti célom irányába.

Párás volt a levegő, ilyenkor különösen szeretem az erdőt.

Egyszer csak megláttam a falut. Ide igyekeztem. Soha nem tudtam, hogy mire számítsak, ha egy faluhoz értem. Egyáltalán, ha bárkivel találkoztam. A háború még mindig nem ért véget. Megláttam egy mosolygós kislányt, de mikor közelebb értem, elszaladt.

Hírem vitte. Mire a faluhoz értem, már tudták, hogy jövök. Kicsi, fagerendákból, gallyakból és durva szövetből készült jurta szerű sátrakban laktak, amiket ha kellett, gyorsan szét tudtak szedni, vagy ha gyorsan menni kellett, akkor ott hagyni, hisz már ráállt a kezük az évek alatt a sátor építésére.

Néhol láttam a régi civilizációra utaló tárgyakat. Igaz, a rendeltetésük akkorra már egészen más lett. Amit útjaik során találtak, azt összeszedték és hasznosították, ahogy tudták. Láttam egy hűtőt, amiben valami gabonaféle volt, gondolom a rácsálók elöl zárták oda. Mind egy korábbi civilizációból jöttünk, ahol teljesen ki voltunk szolgálva, így a természettől elszoktunk, és csak nehezen, nagyon nehezen, sokan egyáltalán nem tudtak alkalmazkodni, az új helyzethez.

Mindenki, aki élt még, az okkal élt, de erről majd később.

Észrevettem egy férfit.

Magas volt és szikár, őszes hajú. Nagyon ismerősnek tűnt. Igencsak ritkán fordult ilyen elő akkoriban már, hisz kevesen maradtunk. Ahogy közelebb értem, egyszer csak bevillant, hogy ki is ő. Egy színész. Egy ünnepeelt hollywoodi sztár volt egykor.

Elmosolyodtam.

Öt éve ez még elképzelhetetlen lett volna.

– Üdvözöllek nálunk! – széles mosollyal köszöntött.

Fogai szépek és ápoltak voltak. Úgy hiszem, ez volt az ő fegyvere, a mosolya.

Ismét elmosolyodtam.

– Megismersz – állapította meg.

– Igen – mondtam, és felé nyújtottam a kezem.

Megfogta meleg, barátságos gesztussal.

– Gyere be. Esni fog, és készítettünk neked ételt, igazán jól főznek az asszonyok.

Nem szóltam, csak követtem.

Egy nagyobb kunyhóba tértünk be. Kellemes meleg volt, és finom étel illatát éreztem. Saját készítésű tárgyak voltak szinte mindenütt. Maguk faragta székek, ágyak. A szőnyeget még a régi világból menthették meg. Elnyűtt volt, de tiszta. Néhol a régmúlta emlékeztető tárgyak hevertek itt-ott.

– Ülj le! – mondta a férfi, akít Richardnak hívtak, hisz pontosan tudtam a nevét.

– Vártunk már nagyon téged – nézett rám jelentőségteljesen.

– Igen, tudom, és jöttem, ahogy tudtam – válaszoltam, és közben fürkészőn vizsgáltam ezt az embert, akit valaha egy világ ünnepelt, és minden és mindenki a lábai előtt hevert.

Most pedig egy ablaktalan sárkunyhóban teát főz nekem.

Mintha egy filmben lettünk volna.

– Különös, ugye? – kérdezte, és rám emelte kék szemét, melyben láttam, hogy pontosan tudja, hogy mire gondolok.

– Igen, tényleg különös – mondtam halkán.

Kissé elkomorult. Ismerem ezt a nézést. Sokunk, talán mindannyiunk, ismeri ezt a tekintetet, hisz sokat láttunk és tapasztaltunk az elmúlt öt évben.

– Egy forgatáson voltam Bolíviában. Ott ért a hír. Haza már nem tudtam repülni, hisz az a haza, amit pár hónappal korábban otthagytam, már nem létezett. Így Angliába utaztam az utolsó, még épségben leszálló géppel. Mint a legtöbben, nem értettem én sem semmit. Éltem az életem, és keveset tudtam a valóságról. Úgyszólván szinte semmit. Semmit – ismételte miközben kitöltötte a teát.

Egy idősebb asszony ételt hozott nekem.

– Mikor megjelentek az idegenek, azt hittem az valami tréfa – mosolyodott el.

Akkor hirtelen megláttam önnön valóját. Hirtelen öregember lett.

Leült mellém, és nézte, ahogy ettem.

– Leány létedre egyedül nem félsz odakint a vadonban? – kérdezte aggódva.

Szemei tele voltak aggodalommal.

– Nem, nem félek – válaszoltam halkán –, vannak képességeim – ezt már alig hallhatóan motyogtam.

Arca felderült, már nyoma sem volt az előbbi aggodalomnak, sőt szinte gyermeki diadalt láttam rajta.

– Igen! Ez az, ami segített a legnagyobb nehézségek és fájdalmak között is. Ez a csoda! Hogy mind, akik maradtunk,

okkal maradtunk életben! Ez a csoda! – Megfogta a kezem, és megszorította. Időbe telt, amíg megértettem ezt.

– Nos, mesélj, mit kell tudnunk? – kérdezte Richard.

– Északról jöhetnek hordák, így arra ne menjetek! Inkább délnek induljatok, ha menni kell! A nagy eljövétel – sóhajtottam egy nagyot, hisz mind erre vártunk már, mint szomjazó egy korty vízre – a negyedik holdtöltében jön el. Megtisztultan álljatok készen! Meditáljatok sokat, és ha vannak még félelmeitek, akkor engedjétek el őket mielőbb! Hisz az idő elfogy. A lehető legmagasabb rezgésen várjátok a megújulást! – hangom halk volt, de erős.

Nem szólt.

Nem voltam biztos benne, hogy pontosan megértette, amit mondtam neki.

Mélyen a szemébe néztem.

– Biztosan megtörténik? – alig hallottam, hogy mit kérdez.

– Meditálj, Richard, és engedd el a félelmeid! Nem bíznod kell, hanem tudnod! Légy nyugodt, mindannyiunkra ráborul néha a sötét. Tudd, hogy minden okkal történt, és hamarosan minden értelmet nyer! Legyen erőd! – Hosszan a szemembe nézet, és erőt próbáltam adni neki.

– Rendben! – még hosszan néztük egymást.

Reggel korán elindultam, és azon gondolkodtam, hogy mi-csoda világ lett. Egy világsztárral teáztam, ami pár éve még teljesen lehetetlen volt. Elmosolyodtam. Igazán sok mindenen mentem már akkor keresztül, így nem kellett volna már akkor semmin sem csodálkoznom, de én mégis elmosolyodtam. Ez is a múlt világának törekenységét bizonyította.

De nem tudtam gondolataimban elmerülni, mert Belső segítőm figyelmeztetett, hogy egy ellenséges csapat közeleg felém.